

Тож звідки і коли бере свої початки село Облазниця? Розташоване воно на рівнині, на берегах річки Любешка, яка впливає до Дністра на границі між Голешовим і Ляпшиним.

Автор енциклопедичного словника-довідника В. Лаба зауважує, що львівський вчений М. Л. Худаш, який в останні роки видав чотири книжки з поясненнями походження назв населених пунктів Галичини, не дає чіткого пояснення походження назви села. Вважає, що вона могла виникнути від назви потоку чи горба. В словянських мовах слово «обла» означає круга. Краєзнавець П. Зборовський слово облас пояснює як зсуви землі у повінь, крутосхил. У сербохорватській мові слово убла означає глибока яма, колодязь. Слово убла могло перейти в облаз. Та село, як уже зазначалося, розкинуте на рівнині і нічого, що могло би мати округлу форму, тут не видно.

Та в чеській мові, продовжує В. Лаба, є зрозуміле слово област, що означає область, зона, край або певна місцевість. То чи не була в дані часи комусь дана ця областіца, тобто маленька територія?

А що могла означати друга половина слова? Слово ниць, ніч в українській, болгарській та словянській мовах мають значення зворотна сторона. З цього випливає, що назва села Облазниця може відбивати не характер поверхні, на якій виникло поселення, а його розташування на місцевості (в тилу якогось володіння).

Довелося чути і іншу версію про походження назви села, від старожилів. Колись в одній місцевості жили разом народи, які дуже різнилися між собою поглядами на своє поклонання на цій землі. Одні вважали своїм обов'язком вершити долі інших, заставляючи їх виконувати всю чорнову роботу, тобто обслуговувати себе. Після чергового наказу щось там зробити чи повернути якісь борги люд дуже розгнівався, а вночі, коли всі спали, залишив місцевість і вирушив у пошуки нових місць поселення. Ті верховоди, що залишилися, назвали втікачів принизливим словом облазнікі. Це слово означає обходити встановлені закони і вимоги, хто не хоче підпорядковуватися комусь там, хто звик жити за своїми правилами і порядками. Можна припустити, що ті облазнікі поселилися в місцевості, де сьогодні розташоване село, а звідно

прилучитися до його назви. Ми шукали значення слова облазнікі чи близького йому в сучасних польськ-українських словниках, але нічого не знайшли. Знайшли слово облезенілля, що означає облога. Значить в походженні назви села варто шукати польський вплив; тому що поляки жили разом з українцями з давніх-давен аж до першої половини минулого століття.

В «Історії сіл і міст Львівської області» зазначено, що село засноване на початку 15 ст. А М.Л. Худаш подає, що згадки про село йдуть ще із 1411 року.

Той же збірник «Стрийщина» характеризує Облазницю. Загальна поверхня 808 га. Двірсь-власність 469,28 га., сільська власність 302,96 га. Число домів: 1931 р - 177. Населення: 1880 р - 337 греко-католиків і 108 римо-католиків, 1909 р - 616 греко-католиків, 107 римо-католиків і 11 жидів, 1935 - 634 греко-католиків, 68 римо-католиків. 1971 р - 511.

Велика частина землі в окрузі належала дідичам. Облазниця була осідком дідичів Фелікса і Зеліна. В селі були: ткачі, шевці, столярі, кравці, ковалі. В Облазниці була олійня, яка переробляла насіння льону і конопель на олію. Люди жили скромно, але голоду не терпіли.

Важливою ділянкою середньовічного народного господарства, що збереглася як пам'ять у топографічних назвах округу, було витоплювання металу і залізної руди.

Школа в Облазниці існувала ще на початку минулого століття, а в 1909 році до першого класу з українською мовою навчання було 120 дітей. , 1924 році у двох класах навчалося 92 учні, а в 1935-39 роках також у двох класах 84 учні. З 1940 - 1971 року була в селі початкова школа, точної цифри учнів ніхто не міг мені сказати, але запевняли, що школярі 1-2 класів ходили вранці, а 3-4 класів ходили після обіду. І раду давали завідуючий початковою школою Михайло Іванович Лисович і його дружина Леся. Вони й жили у школі, займали ліву частину школи. З Облазницької школи починали люди яких знав світ. Петро пауш був відомим дереґентом, а переїхавши в 1928 році до Канади, став визначним діячем української православної церкви. Іван Ільків, який прожив Едмонтоні (Канада), - великий патріот і відомий приятель пластової молоді. Леон Порожняк, закінчив теологію, багато років працював

священником у Франції. Сотник Української Галицької Армії Микола Щуровський, який народився в нашому селі 1882 році. За своє коротке життя він був учителем українських приватних гімназій у Копитинцях і Рогатині, військовим повітовим комендантом у Скольому, мініційним референтом при команді етапу УГА, начальником просвітницького відділу при другому Галицькому корпусі. Помер 24 листопада 1919 року на тиф у Вінниці. Можна віднести до цього списку, ще Василя Чегрія, який 46 років прослужив церкві був диригентом і дяком. Микола Мартинюк, випусник нинішнього національного університету «Львівська політехніка». Працював на промислових підприємствах Галичини. в останні роки керував великим колективом Стрийського склозаводу.

Роман Гладиш закінчив теж університет «Львівська політехніка». Тривалий час працював головним інженером Львівського ізоляторного заводу. В 1983 році виїжджав у Мексику, допомагаючи місцевим інженерам і технікам у запуску підприємства аналогічного типу.

Прокіп та Йосиф Іванків навчалися у Львівському державному університеті імені Івана Франка (факультет іноземних мов). Прокіп почав свою трудову діяльність у школі селища Брошнів Івано – Франківської області. Мешканці обрали його головою селищної ради. На цьому посту він був донедавна. Брат Йосип прославився на освітянській ниві – він викладає німецьку мову у Санк – Петербурзі.

Роман і Данко Запоточні закінчили університет «Львівська політехніка». Донедавна Роман керував газоперекачувальною станцією у селі Козьова Сколівського району. Данко працював викладачем Стрийського коледжу механізації сільського господарства. Добрим фахівцем у своїй справі був ветлікар Тарас Пауш, який помер . а також пишається село своїми вихідцями і сьогодні – це лікарі Володимир Гаразд та Ігор Сулик, Олексій Данилишин на даний час живе в Гніздичеві, автор книги «Дзвони пам'яті».

Дерев'яну церкву відкрили в селі ще в XVII ст. і лише в 1930 році її перебудували. 1909 -1924 роки правив отець Антоній Підлісецький, з 1934 року правив отець Яків Хом'як. В 1909 році вже була читальня імені Качковського, позичкова каса, церковне Марійське братство, що налічувало 60 чоловік,

громадський шпiклiр, братська крамниця, молочарська спiлка при церковному фондi, кредетове товариство «Добробут», пожежна дружина. Старство в Жидачевi – 16км., суд, податкове управлiння в Журавнi -12км., пошта, телеграф, i телефон в Кохавинi – 8км., залiзнична станцiя -8км.

Село Облазниця пов'язане з гетьманом I. Виговським. Як вiдомо гетьман бувспершу писаром у гетьмана Б.Хмельницького, а потiм по його смертi, згодом став гетьманом польський король Ян Казимир. I вiн назначив I.Виговського київським воєводою i сенатором i подарував йому два старства – Любомиль i Бар, i дав йому маєтки в Рудi, Волицi i Кохавинi коло Жидачева. Замок I.Виговського був 6 км. на пiвдень вiд Руди, де тепер с. Нове Село. Зi замку до церкви в селi Облазниця всього 3 км. Виговський зi своєю дружиною Ольгою з роду Стеткевичiв вiдвiдували її. I. Виговський подарував до церкви богослужбнi книги i двi патарицi. Люди з вдячнiстю до нього називали церкву iменем Святого Євстахiя, на честь батька I.Виговського. У 1912 році митрополит А.Шептицький вiзитував церкву в селi Облазниця i коли побачив цi книги забрав їх до музею у Львiв. В 1959 році Петро Пауш, родiм з нашого села, який жив в Єдмонтi, зi своєю дружиною i письменницею Докiєю Гуменною вiдвiдували музей отцiв Василiан в Монтерi, Альберта, заповiдатель музею отець Купранець показав їм велику книгу формату Євангелiябез обкладинки. На цiй книзi П.Пауш знайшов пiдпис свого батька, який був помічником дяка i твердить, що це книга яку подарував Виговський наголовок книги «Постораль постна». Був i гостем в селi Облазниця письменник Иван Нечуй – левицький, вiн збирав матерiали до своєї iсторичної повiстi «Гетьман I.Виговський». Сорок рокiв церковним хором керував Василь Чегрiй, який налiчував майже 30 учасникiв. Прожив В. Чегрiй 85 рокiв (1900 – 1985). На могилi є написано «Чегрiй Василь 1900 – 1985, дяк i диригент, прослужив церквi 46 рокiв».

РОКИ ВIЙНИ

У наше село нiмцi прийшли в 1942 році. Вони вiдразу завели свої порядки. На той час головою сiльської ради був Дмитро роїк на прiзвисько «Круць». Мешканцi села змущенi були утримувати нiмецьких солдатiв, здаючи збiжжя, м'ясо,

молоко, масло, яйця. все це було під суворим режимом. Тридцять чоловік з Облазниць воювали на фронтах другої світової війни. 10 воїнів загинуло, а 20 повернулися живими. До наших днів дожив один учасник війни – це Файфрук Степан Миколайович, йому зараз 84 роки. Народився 11 жовтня 1921 року. Дата визволення села 28 липня 1944 року. На честь героїв, які віддали своє життя за волю України в селі Облазниця поруч з Народним домом стоїть на п'єдесталі солдат із дитиною на руках, який відкрили 9 травня 1982 році. Біля пам'ятника внизу на плиті вибиті імена героїв зі всієї сільської ради.

ЧАСИ ВИВЕЖЕННЯ ДО СИБІРУ

Місцевих хлопців забирали в дивізію СС, називаючи її українською армією. Їх обдурували, і молодь йшла в УПА, щоб зі зброєю виборювати вільну Україну, стати на захист своїх рідних. З болем у серці свідки згадують ці криваві дні. Одних за одними вивозили на Сибір, Казахстан. Наведу один із десятків випадок. В одного господаря Василя Пауша 10 років місцева «Просвіта» наймала окрему кімнату. 1944 року після визволення від німців Василь Васильович пробив у селі фінагентом. Зібравши немалу суму грошей серед людей, віддав їх на користь ОУН. За це його засудили на 10 років таборів у Вологді. Повернувся в село тут похований. Не повернулося з поля бою 17 чоловік. Засуджені за участь і сприяння ОУН та УПА 64 особи. Вивезені в Сибір та Казахстан 36 селян. Повністю вивезені сім'ї: Степан Іванків - 5 чоловік

Михайла Кавулича – 5 чоловік

Петра Ярошка – 5 чоловік

Євдокії Пауш – 3 чоловік

Олекси Роїка - 3 чоловік

Всього жертвами енкаведистського терору стали 117 громадян Облазниць. Даючи мені ці дані Єфросинія Роїк сказала: я тобі назвала людей яких я запам'ятала, а скільки ми ще не знаємо. з тих слів можна зробити висновок, що ця цифра 117 не остаточна.

В 1940 році після сутички з енкаведистами і загону УПА в нашому селі (розповідає учасник тих подій Іван Козак), було вбито двох стільців. На їх честь було висипано могилу. В роки

радянської влади цю могилу знесли. 25 лютого 1990 року могилу відновили. у селі - це місце стало святим.

На даний час налічується 110 господарських дворів, проживає 202 чоловік. В селі є: Народний дім Просвіта, який збудований 1975 році в нім знаходиться бібліотека і сільська рада, також є продуктовий магазин.